

ORGAN DEL C.C. DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Barcelona 1 de novembre del 1953COMENTARIS, per Joan Comorera secretari general del P.S.U. de C.EL CONGRÉS NACIONAL DE FALANGE O LA CRISI DEL REGIM FRANQUISTA.

En la darrera setmana d'octubre s'ha celebrat, a Madrid, el 1 Congrés nacional de Falange. Varem, doncs, passar una setmana de gran guinyol, amb traques verbals i esgarips de patums explosius. "La Vanguardia Botiflera" ens feu saber que 150.000 falangistes es concentraren en "la capital del reino" - per cert que Franco ni Fernandez mai no varen parlar del "reino" - i que, d'aquests, 2000 eren "barcelonenses", "gerundenses", "leridanos" i "tarraconenses". Volent imitar el llenguatge cantinflero del "vi-caudillo" Acedo, "La Vanguardia Botiflera" ens ha estalviat l'afront de dir-los "catalanes", petser, també, intuïnt que català i falangista, català i franquista, són antítesis... Es concentrà una massa "popular", "espontànea", "entusiasta", "austera", "pues hay que saber - L.V.B. del 29 d'octubre - que los concurrentes a la concentración del campo de Chamartin no reciben otra compensación material que la del viaje gratuito". Pobrissons! Per un billet "gratuito" confiaren llur vida als atzars malestrucs de los carreteres i trens franquistes! Suprem heroisme d'unes "mesnades" acostumades a cobrar de l'Estat i a no treballar, avesades al petit, mitjà i gran estraparle, anollides per la vida fàcil de cafè i de visites al botiguer, al menestral, a l'industrial, al comerciant, al venedor de cigarretes americanes - dos rals un -, perfectes ànimes cristianes que sense renegar i si us plau per força, als hi paguen el "plus de vida cara"! Assegura L.V.B. que Madrid n'ha sortit indemne d'una pluja tant xafagosa de llagosta. Serà, per què, com en totes les coses, la llagosta grossa d'engoleix la petita i no a l'inrevés. Deixem, però, l'espectacularitat del 1 Congrés Nacional de Falange: l'Estat ha pagat distell i butifarra i l'auto-homenatge marxà damunt rodes ben oliades. Deixem-ho i plantegem la qüestió central.

Per què Franco i Falange han considerat necessari un Congrés "nacional"? Per a celebrar el vintè aniversari de la fundació de Falange? Per a recollir el discurs de José Antonio Primo de Ribera, adaptació espanyola del feixisme mussolinian i del nazisme hitlerian, que una República "comunista", "terrorista" li va permetre de pronunciar? El pretext és mince. La raó profunda és altra. A l'endemà de la signatura del concordat vaticanenc, al qual converteix l'Església vaticana espanyola en estat dins l'Estat, i del pacte d'ignomínia amb eisenhower que fa d'Espanya una plaça atòmica, de l'economia espanyola un apèndix i de l'exèrcit espanyol un exèrcit colonial dels imperialistes ianquis Franco i Falange veieren bo el moment de donar la batalla a llurs enemics. Quins enemics? Nosaltres, comunistes, socialistes, cenetistes, republicans, maçons, lliberals, monàrquics actius, patriotes de Catalunya, d'Euskadi i de Galícia? Absolutament, NO! A nosaltres, ara com ara i amb la benedicció del Papa i d'Eisenhower se'ns té per vulgat carn de presidi i del Camp de la Bota: som "bandoleros", no "enemigos". Franco i Falange han donat la batalla a persones i sectors del "movimiento", a enemics que en representació del "movimiento", actuen, conspiren i acaparen funcions i serveis essencials de l'Estat. Amb aquest Congrés nacional Franco i Falange han oficialitzat la crisi del règim, una crisi aguditzada per les "victòries pírriques" prop del Vaticà i d'Eisenhower.

Estaven acostumats a veure un titella Bertran Gualí sortir a les pàgines de L.V.B., sobtadament, com el cu-cut dels vells rellotges familiars, enfutismat contra "traïdors", "murmuradors", "eternos descontentos", "conspiradores" que socaven los sagrados fundamentos del règimen", etc. El lector, estabait, es preguntava: què passa, qui són? Esverament justificat, car aquí, segons ens informa la premsa amb unanimitat corprehedora, tots estem agenollats i en adoració als peus de l'"Espada de Roma" i demás patuleia falangista. Ara, però, és en el decor més solemni i cridaner que Franco i Falango han denunciat i anatemitzat l'"enemigo"! Sempre el règim franquista s'ha caracteritzat per ésser una mena de "monòleg polèmic" contra algú que públicament i responsable no es manifesta, ni pot, que ningú no coneix i tothom endevina. L'entreteniment rutinari dels galinsogues esdevé llei suprema del règim: l'"Alcalde de Mástoles" i el senyor Fernandez, hereu de "José Antonio", l'han definida i executada.

Si el pretext fou groller, no ha estat menys fals l'objectiu: fabricar un programa falangista. Certament, fabricaren un programa i l'aprovaren sense discussió, "por aclamación". Varem plebiscitar un programa de partit, no del "movimiento"; un programa demagògic, contradictori, carrincló, falerni, tantufia sobre "redistribución de la riqueza nacional", "productividad", "unidad de la seguridad social", "reajuste de precios i salarios", "reforma bancaria, de reforma fiscal", de "lucha contra los monopolios", sindicatos verticales reformados", "educación" i, adhoc... "de respecto a la inteligencia", i això darrer, per què la "cultura relativa a creació de valores, solo es posible en un ambiente de libertad i confianza en la inteligencia"... i a les poques setmanes d'haver rebut al Vaticà la direcció absoluta de l'ensenyament, de l'educació, val a dir de l'intel·ligència, des de l'escola primària a la universitat, passant per la ràdio, el teatre, el cinema, la premsa i el llibre a canvi d'unes benediccions i d'uns privilegis canònics que ja es tenien. Tot plegat literatura i dolenta, l'objectiu essencial del Congrés el tenim en el punt cinquè: "La Falange se mantiene en alerta i decidida vigilancia contra los intentos de organizar salapados Partidos políticos y unas tendencias que tanto si fueran de la derecha como de la izquierda"... "hajo ningun pretexto consentir la Falange la ilegítima actuación de camarillas que pretenden mermarle su condiciones de única inspiradora política del Estado y consiguiéntenle la autoridad de su Jefe i Caudillo"; i en el sisè: L'Estat "no puede consentir que se manipulen servicios del Estado lavándose las manos como Pilatos con frialdades técnicas i con neutralidades políticas"... Que l'Objectiu del Congrés ha estat la lluita contra els "enemigos interiores del movimiento", la petició total del poder i la depuració dels serveis estatals, i no el programa, ha palenat a bastament les cerimònies i els discursos bàsics del Sr. Fernandez i del "Protector del Islam".

A la "solemne clausura" del Congrés, tinguda "en el paraninfo universitario" varen assistir-hi els ministres de treball, d'indústria, d'educació nacional, d'informació i turisme i d'agricultura. No varen assistir-hi els ministres de la guerra, de governació, de justícia, d'hisenda, d'obres públiques i de comerç - noi cheri de L.V.B. - ni els jerarques militars, eclesiàstics i carlins i el següent corresponent. En el discurs de clausura va dir el Sr. Fernandez: amb el Congrés "queremos demostrar a los que ahora precisamente creen que ya nada tenemos que hacer, que nuestra hora ha perolitado, que somos un recuerdo a un estorbo, que lojos de ser así, la Falange"... és tan més necessària "cuanto mas intensas sean las relaciones internacionales y mas posibles las influencias ajenas"... "nos consideramos con derecho a calificar de traición y de cobardía a quienes que con sus ataques faltan" a la unitat del "movimiento" amb el qual es diuen "integrados"... "traición, porque intentan encizajar y perturbar la unidad a la que dicen servir y al Estado del cual se sirven y en el

que suelen ocupar ventajosas posiciones; cebardía, porque saben que las generosas reacciones del Poder a lo sumo les ocasionarían pequeñas molestias que sin grave quebranto les permitiría jugar el papel de mártires o perseguidos".

A Chamartin, davant els viatgers "gratuitos". "Francisco I el Cruel", va ratificar la seva confiança en Falange, va fer-los l'elogi abrandat. Tot el discurs, però, està amarat d'alusions a "los enemigos". És una obsessió: "Quienes persiguieren la postergación secular española", no han canviat "de propósitos"... "debajo de las cenizas se oculta el rescoldo de la malicia de los ambiciosos"... "guerra a los que consciente o inconscientemente hacen el juego al extranjero intentando sembrar el descontento y minar la moral y el esfuerzo de España"... "el celo con que se siguen nuestros movimientos... para sembrar el desconcierto en los espíritus"... "recalcitrantes que fuera o dentro intentan especular con la inestabilidad de nuestro régimen"... I la gran traca final contra el "enemigo": "no hemos de admitir las aprensiones i las impaciencias de quienes parapetan su poquedad de espíritu en montañas de vana retórica o de indigente erudición"... Abans, el discurs del Sr. Fernandez va ésser un atac a fons contra el famós "enemigo", un discurs farcit de queixes, de lamentacions, de verí, d'amenaçes i, a l'ensemble, discurs d'un home espavordit davant la perspectiva immediata. Car va demanar que la Falange sigui "més protegida", rodejada "de defensas impenetrables, constitucionales", per tal "que nada se pueda intentar contra ella sin realizar un acto de fuerza o ilegalidad, para no volver a todo aquello que ha sido destruido, para que nuestros hijos no nos consideren como fracasados o como ingenuos y para que no nos maldigan por haberlos dejado abandonados en la incertidumbre política, convertidos el día de mañana en posibles víctimas de también posibles tribunales de desfalangización" !.... Franco i Falange s'han mirat al mirall de Hitler i s'han reconegut !.... Desnazificació !.... Desfalangització !.... Qui ha dit que ningú no és profeta en la seva terra ?

Convocant el Congrés, Franco i Falange pretengueren donar una prova de fortitud i han donat la prova de màxima feblesa. Han proclamat que la "unidad del movimiento" és un mite, que en el "movimiento" lluiten acarnissadament una "dreta" i una "esquerra" contra el "centro" franco-falangista, que en la pròpia Falange una "dreta" i una "esquerra" bescanten i corsequen un "centro" capitanejat per Franco i Fernandez. L. L.V.B. ha dit que el Congrés ha obert "una nueva era". Certament, però la "era" de la descomposició, no de la consolidació. Car l'Església, reforçada políticament pel concordat, i la "missió econòmica especial americana", omnipotent i omnipresen en virtut del pacte d'ignominia, cadascú pel seu compte, mitjans i prefir, aguditzarà les contradiccions i els antagonismes definits i qualificats pel Sr. Fernandez.

De nou se'ns presenta als republicans i demòcrates d'Espanya, als patriotes de Catalunya, D'Euzkadi i de Galícia, la claríssima possibilitat d'intervenir pel nostre compte i de precipitar el desenllanç.

Sabrem aprofitar-la, unint-nos ?

WESPERTA, CATALUNYA ! (20 - 1953)

Lenin ens ha dit que el problema nacional, en règim capitalista, no més un per cada mil cases, és resol pacíficament i democràtica. La història ho confirma, car des de la Revolució Francesa, moment de naixença i estructura de la nació burgesa, només dues vegades s'ha resol pacíficament i democràtica, el problema nacional: Noruega que, a començaments del segle, es separà de Suècia mitjançant plebiscit i Islàndia, després de la segona guerra mundial, es separà de Dinamarca, també mitjançant plebiscit.

Podem admetre que a Espanya és possible la solució del problema nacional a la manera noruegiana i islànica ?

La constant de l'Estat espanyol ha estat i és el genocidi, val a dir, la castellanització, l'assimilació violenta dels pobles febles. Pels dirigents de l'Estat espanyol, la solució del problema nacional ha estat i és la castellanització de Catalunya, la "maquetització" d'Euskadi i de Galícia. Muntar damunt les runes nacionals de Catalunya, d'Euskadi i de Galícia, l'Estat "uno e indivisible".

Es una política secular que ha creat dues psicologies nacionals: la castellana agressiva i la defensiva catalana, basca i gallega. La psicologia d'agressió no admet més que la violència: violència per a sotmetre el poble rebel, violència per a barrar el pas a tota renaixença nacional aliena, violència per a no perdre, en cap cas, les terres de conquesta i de profit. La psicologia de feblesa crea un concepte d'inferioritat, el qual, a l'ensens, és de feblesa i de pervivència i una negació militar que res té a veure amb el coratge o no dels homes, però que influeix decisivament en les reaccions davant l'opressor i en l'apreciació dels mitjans per a conquerir o reconquerir la llibertat.

Els catalans no som militars, ni militaristes. Som antimilitaristes, en profunditat. La manca d'afició militar dels catalans ha relluit en dos moments ultraviolents i sanguinants recents: quan la nostra guerra i en la guerra dels francesos contra els ocupants nazis i el neo-nazis de Vichy. Quan la nostra guerra les escoles d'oficials s'omplien de catalans, però per la competició legítima i necessària per graus i comandaments, ben poca hi prengueren part.

Després de l'hecatombe nazi, centenars de combatents catalans revalidaren els graus de caps i oficials de l'exèrcit francès - un general, tinent coronels, comandants, capitans i tinent - per decisió i, en certs casos, per imposició del nostre Partit, no espontàniament. Acabada la lluita, el català que acceptà la milícia per a complir un deure, pensà totseguit en la fàbrica, en el comerç, en la botiga, en el talleret menestral, en el tros a llaurar i allà se'n va sense repondre-s'hi. És aquest el nostre tarannà nacional: l'uniforme ens pesa i el treball ens atrau i obsessió. La manca d'afició militar no vol pas dir, però, covardia davant la mort o el sacrifici d'una guerra. El 19 de juliol l'home català derrotà, en batalla de carrer, el militar professional. La batalla de l'Ebre, la més gran batalla de la guerra segons els mateixos franquistes, va ésser, essencialment, la batalla dels soldats, oficials i comandants catalans: batalla que el soldat català no hauria perdut, si la traïció i l'esperit de capitulació no haguessin paralitzat l'Estat Major de la zona Centre-Sud. I el soldat català a Mallorca, a l'alt Aragó a Osca, a Tardienta, a Alcubierre, a Zuera, a Belchite, a Terol, a Singra, a Balaguer, a Tremp, al Segre, al planell castellà, a la ciutat Universitària de Madrid, va ésser exemple de tremp, de disciplina, d'abnegat heroisme. El català admet la vida militar per necessitat i no per devoció. Virtut suprema que ha estat també feblesa suprema, en les crisis històriques que hem so-

fert. Car els catalans hem tendit a la negociació, al compromís, a la convivència enfront d'un enemic que va voler i vol l'annihilament del contrari.

En les circumstàncies actuals i en l'immediat pervindre copsable, la separació, doncs, no és possible.

AJUT A "TREBALL". -

Hem rebut : G. Puig i Fidemunt, 4,240 pessetes; G. Miquel Valdés, 2,120; Nuri, 100.

S U P L E M E N T

L' "INTERNACIONALISME" DEL BURÓ POLITIC DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA.

La direcció del Partit Comunista d'Espanya, de manera patològica, harsiterat la glorificació de "los héroes de Santiago y de Cavite", ha tornat a parlar del "despojo inicuo del poderío colonial español", ha denunciat "el inicuo tratado de París de 1899", i tot això ho ha dit el 22 de setembre darrer, a la vetlla del pacte Franco-Eisenhower que ha vingut a consumir una venda que els pobles hispànics consideren una ignomínia i a la qual combatran.

Compromisos que, certament, per a denunciar els quals els nostres pobles no tindran necessitat de valer-se de les claudicacions teòriques ni del filisteisme d'una direcció política que fa oscarí de Marx quan advoca per la independència d'Irlanda o de Polònia, de Lenin quan afirma que el "centre de gravetat de l'educació internacionalista dels obrers dels països opressors cal fixar-lo necessàriament en la propaganda i en la defensa de la llibertat de separació dels països oprimits", de Lenin que proclama "el dret i el deure de menysprear i de qualificar d'imperialista i canalla tot socialdemòcrata d'una nació opressora que no desenvoluparà una propaganda d'aquest tipus".

Per al Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya no compta l'exemple d'altres Burós Polítics d'altres partits comunistes quan, no solament no es lamenten de la pèrdua de les colònies de llurs països respectius, o de la imminència de perdre-les, ans bé treballen i lluiten en el sentit que siguin retornats a la metròpoli els cosos expedicionaris armats que practiquen una guerra colònia, malgrat el perill de que llurs colònies passin a unes altres mans imperialistes. D'acord amb els principis de Marx i de Lenin, d'acord amb l'internacionalisme proletari, en tantesval les circumstàncies, el deure de tot comunista és defensar els drets dels pobles a llur llibertat i independència, és de lluitar conseqüentment contra tot poderiu colònia, contra tota mena d'imperialisme, començant pel de llur propi país.

El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya enten les coses d'una altra manera : confon l'internacionalisme proletari amb el cosmopolitisme imperialista que fa que tot sigui supeditat - els drets i la vida de les nacions - a les ambicions i interessos del país hegemònic, dominant, opressor dels homes i dels pobles que el formen.

Es per això que el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya, per a oposar-se al pacte d'ignomínia de Franco amb Eisenhower, no és pot estar d'insultar la memòria dels patriotes cubans i filipins que foren els únics herois en una guerra tan justa per a ells com injusta per part dels colonialistes espanyols, fill tot plagat

d'un complex nacionalista que és troba als antípodes de l'educació marxista i que, com més temps passa, constitueix l'única raó que explica perquè el Buró Polític ha intentat destruir el P.S.U. de C., perquè va fer cremar l'edició catalana del manifest comunista, perquè ha insultat i calumniat el company Joan Comorera, perquè ha fet i dit moltes altres coses que farien inacabable aquest Suplement.

El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya preté esborrar un crim amb un altre crim i no pot comprendre Pi i Margall quan considera un gran bé per a Espanya de perdre totes les colònies. No troba altra manera de combatre els imperialistes dels Estats Units de Nordamèrica més que amb esgarips dels derrotats imperialistes espanyols l'any 1898.

Es que no és ben explícit el fet que el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya, malgrat que en documents oficials faci constar llur respecte i llur defensa als drets i a la llibertat de les nacionalitats hispàniques, en canvi, en converses privades els seus membres puguin dir que "en esto de la nacionalidad catalana hay mucho de novela"?

Es que aquesta convicció, expressada pels ... membres del Buró Polític no explica a bastament tots els atacs, totes les provocacions, totes les agressions contra el P.S.U. de C. i els seus militants i dirigents, tots els insults a la memòria dels veritables herois de Cuba i Filipines, totes les seves coincidències amb els colonialistes espanyols?

Nosaltres afirmem que sí !

I per consegüent, afirmem que l'actual direcció del Partit Comunista d'Espanya és una direcció incapacitada per a dirigir la classe obrera espanyola. Car una de les principals condicions que és necessària per a una tan alta missió és la d'ésser fidel a l'internacionalisme proletari començant per practicar-lo en el propi país. I està provat que el Buró Polític del P.C. d'E. ha fet traïció a aquest principi.

UNES PREGUNTES INNOCENTS AL BURÓ POLITIC DEL P.C.d'E.

Podria explicar als seus militants per què encara no ha expulsat al màxim dirigent d'una de les seves delegacions més importants de l'exterior al qual se li ha descobert una malversació de cabals equivalent a UN MILIO DE PESSETES, quantitat que hi ha qui diu que si s'esbrina a fons arribaria a DOS MILIONS DE PESSETES ?

Podria explicar als seus militants per què el tal dirigent pot afirmar, com ho fa, que "si yo he robado al Partido, otros máximos responsables han robado i roban mas que yo" ?

